

det Ideal at faae Krigen afflattet. Jeg vil derfor, saa længe jeg har Plads her, gjøre, hvad jeg formaar, for at faae den Del af vort Samfund, som der her i Tale om, behandlet paa en bedre Maade end hidtil thi, lad mig sige det rent ud, hidtil ere de sae Folk blevne noget smaaligt behandlede. Jeg har benyttet Veligheden til at udtale dette i ledet dels af min ærede Sidemands (Th. Nielsen) Motivering, som jeg fandt saa fuldstændig begrundet, og dels af den Selesse, jeg har hørt af, at man meget maaske vil, at vi endnu, Aestern nogle og tyve Aar, at have haft den fri Forsfatning, ikke ere komne til paanen, smukke og mere behagelige Maade. — Jeg vil ikke staa om at belønne, men blot at give Erstatning til mange af Danmarks Sønnen for det Tab, de have maattet lide ved at forsvare deres Land, og som jeg ogsaa gerne gaa ind derpaa, saa vil jeg være det fredsameligste Menneske af Værdens men, saa længe der er stor Fare for, at vi kunne blive overfaldne, vil jeg tilraade, at man bebiter sig til det Væste for at sælge sit Liv, saa dyrt som muligt.

Rosod: For jeg blot sige til den ærede Sidste (Taler) at, naar alle Mennesker eller Stater vil afflaffe Krig, vil jeg ogsaa gerne gaa ind derpaa, saa vil jeg være det fredsameligste Menneske af Værdens men, saa længe der er stor Fare for, at vi kunne blive overfaldne, vil jeg tilraade, at man bebiter sig til det Væste for at sælge sit Liv, saa dyrt som muligt.

Svar: Maa jeg bede om Ordet for det før Bemærkning.

Formanden: Ja, med det Stof, der egentlig ikke her, saa at det ærede Medlem vist ikke kan have Trang til at imødegaa det. Dvrigt har det ærede Medlem Ddet for en kort Bemærkning.

Svar: Ja, den ærede Formand mener, at jeg ikke kan have Trang til at imødegaa det ærede Medlem for Bornholm (Rosod). Det har jeg heller ikke Stund, iøvrigt, jeg vil medgaa ham, om man vil, thi jeg agter at respektere det ærede Medlems smukke nationale Selesse. Kun forekommer det mig, at han til enkelte Tider gaar lidt vel vidt; men jeg vil ikke hellige mig over og endnu mindre bebrejde ham hans nationale Selesse,

tilmed da han nu fremsatte den fornuftige og smukke Tanke, at, naar man vil afflaffe Krig, gaar han med dertil. Der er altsaa dog vist en Mæltighed for en Tilnærmelse imellem det ærede Medlem og mig, naar vi skaa lidet af hver paa sin Side af de radikale Tanker, som man til den og anden Tid kan have.

Formanden: Spørgsmaalet om Krig og Fred er det ikke værd, at bringe ind her?

Ordføreren: De Betragtninger, som det ærede Medlem fremkom med i angaaende Svaldernes, kan jeg ikke berede. Almindelighed underkriber. Derimod er det et Spørgsmaal om den Bekendelse, der af det ærede Medlem er rettet imod Svaldbestyrelsen, er fuldstømmen Berettiget, og om Selen ikke maatte siges at ligge i Lovens af 9de April 1851, thi jeg har ogsaa nogen Erfaring i denne Retning, og den gaar ud paa, at Svaldbestyrelsen behandler den Slags Sager med stor Omhu og ikke skider til at borttage nogen Pension, som den Gang har været tilstaaet, uden at Lovens at have selvstændige Grunde dertil. Det maa nemlig erindres, at selv om en Mand ikke fuldstændig har forvundet Selgernes afret Saar, kan dog efter Ordlyden i § 14 i Lovens af 9de April 1851, den tilstaaede Svaldforsorgelse formindres, og endog bortfalde. Det hoder nemlig, der i Tillaget for den tilfælde, eller er i Tiddraget, derimod, naar Svalden i den Grad helbredes, at han maaske antages til dels eller ganse og hele gjenvundet sin Gæne til Ulykke, saavel som, naar hans Saar heler, betydelig Grad forbedres. Jeg vil altsaa blot hævde, at dette Tilfælde muligens ikke berettiger til nogen Bekendelse imod Svaldbestyrelsen, men at Selen meget mere kan ligge i Bestemmelser, der findes i § 14 af Lov 9de April 1851.

Bille: Jeg vil kun med et Par Ord behvde, at jeg til næste Behandling af Sagen vil stille et Forslag med Hensyn til det Punkt, der er berørt under Nr. 36 i Betænkningen, men jeg anser det for tidligt, at yttre, hvad jeg har paa Hjerte i den Anledning, naar Forslaget forelægges.